

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **T. L.**, zastoupený JUDr. Ing. Ondřejem Kubátem, advokátem se sídlem Korunní 2659/108f, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2015, č. j. 15 A 64/2013 - 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Ondřeje Kubáta, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 5. 2015, č. j. 15 A 64/2013 - 49, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 25. 3. 2013, č. j. 489/DS/2013, JID: 38143/2013/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 12. 2012, č. j. MmM/089328/2012/OSČ/C. Tímto rozhodnutím magistrát zamítl podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky stěžovatele a potvrdil záznam dvanácti bodů v jeho evidenční kartě.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí týkající se námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, nikoli jednotlivá rozhodnutí o přestupcích. V řízení, ve kterém bylo vydáno napadeného rozhodnutí, mělo být v souladu s právní úpravou a judikaturou zkoumáno, zda byl záznam bodů proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Tyto skutečnosti správní orgány řádně posoudily a přiléhavě

v kontextu všech skutkových zjištění odůvodnily. Namítal-li stěžovatel, že pokutové bloky NA/2007 2629895 ze dne 19. 4. 2009 a AL/2009 4692693 ze dne 12. 6. 2010 byly předloženy v prosté kopii, nikoli v originále, krajský soud poukázal na to, že stěžovatel nekonkretizoval, jak tato skutečnost zasáhla do jeho práv. Stěžovatel v průběhu odvolacího řízení ani v žalobě nevyslovil žádné pochybnosti o souladu těchto kopií s originály pokutových bloků, proto jsou dostatečnými podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Předmětné pokutové bloky podle krajského soudu obsahují všechny zákonné náležitosti. Mezi tyto náležitosti nepatří údaje o jménu nebo příjmení pracovníka, který pokutu uložil, ani čitelný podpis této osoby. Vada spočívající v nevyplnění těchto údajů předtištěných na formuláři pokutového bloku proto nedosahuje takové intenzity, aby mohla vyvolat nicotnost rozhodnutí vydaných v blokových řízeních, a nemá žádný vliv na jejich právní moc, presumovanou správnost a zákonem stanovenou závaznost. Stejně tak krajský soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu, že v něm krajský úřad uvedl, že „blok vyplňoval zasahující policista oblečený v uniformě“. Toto tvrzení sice nemá oporu ve správním spisu, ale tento dílčí nedostatek nemá vliv na jeho zákonnost, neboť toto nic nemění na tom, že existují pravomocná rozhodnutí o přestupcích stěžovatele, na základě kterých byl správně proveden záznam bodů v registru řidičů. Totéž platí pro námitku poukazující na porušení ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Lze souhlasit se stěžovatelem, že poté, co byl správní spis doplněn o kopie pokutových bloků, nebyl vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Toto pochybení je však pochybením dílčím nemajícím vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský úřad totiž po doplnění správního spisu umožnil právnímu zástupci stěžovatele k jeho žádosti nahlédnout do správního spisu a pořídit si z něj kopie. Stěžovatel měl pak dostatek času, aby se k nim vyjádřil. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti předně shrnul průběh řízení před správními orgány s tím, že se žádného z předmětných přestupků nedopustil, čímž zpochybňuje základní předpoklad správnosti rozhodnutí o vině v přestupkovém řízení. Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu nesprávnost jeho závěrů ve vztahu k náležitostem předmětných bloků (AL/2009 4692693 a NA/2007 16716575). Na obou pokutových blocích je u kolonky „*podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby*“ uveden pouze nečitelný tah rukou. Takový blok nelze totožnit s osobou uvedenou v oznámení o uložení pokuty. Pro podporu svých závěrů odkázal stěžovatel na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu a pokyny ministerstva financí. Dále stěžovatel rozporoval závěry krajského soudu ve vztahu k vadám předmětných bloků, resp. ve vztahu k jejich nicotnosti. Stěžovatel rovněž vytýkal krajskému soudu, že nezrušil rozhodnutí krajského úřadu pro chybu v odůvodnění rozhodnutí spočívající v uvedení formulace „*bloky na pokutu na místě nezaplacenou vyplňoval zasahující policista, který je oblečen v policejní uniformě*“. Stěžovatel dále poukázal na nesprávné závěry krajského soudu ve vztahu k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, protože mu nepřisluší posuzovat, zda se jednalo o zásadní nebo dílčí porušení správního řádu. Stěžovatel poukázal i na řádné nevedení správního spisu a možnou manipulaci s ním. V době, kdy stěžovatel nahlížel do spisu (dne 19. 12. 2012) se ve správním spisu nacházely listiny vztahující se k jiné osobě – k panu J. Nelze proto vyloučit další manipulaci se spisem. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, popř. i rozhodnutí krajského úřadu, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž podrobně rozvedl důvody pro jeho přiznání.

Krajský úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Stěžovatel od počátku správního řízení staví své argumenty pouze na formálním obsahu pokutových bloků, avšak nepředložil jediný důkaz potvrzující, že by se předmětných přestupků

pokračování

nedopustil. Stejně tak se nikdy nevyjádřil k tomu, proč jsou všechny blokové pokuty opatřeny jeho podpisem a proč se nedomáhal přezkoumání správnosti těchto bloků již dříve než po dosažení hranice 12-ti bodů. Ve vztahu k námitce poukazující na porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu poukázal na to, že zástupce stěžovatele nahlédl do spisového materiálu po jeho doplnění, a měl tudíž možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Proto krajský úřad navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Krajský úřad neshledal ani existenci důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel v replice vyslovil nesouhlas se závěry krajského úřadu. Zopakoval, že předmětné bloky neobsahují zákonné náležitosti a nesplňují formální požadavky správních rozhodnutí, přičemž krajský soud se mylí, pokud dovozuje, že postačuje splnění podmínek ust. § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Systém bodového hodnocení řidičů byl zaveden zákonem č. 411/2005 Sb., kterým byl změněn zákon o silničním provozu a některé další zákony, s účinností od 1. 7. 2006. Podle ust. § 123a věta první zákona o silničním provozu se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků nebo trestných činů spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Smysl a účel zavedení tohoto institutu do českého právního řádu lze vysledovat z důvodové zprávy, podle které *„bodový systém obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány “trestné” body do určité výše (...). Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením obodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. (...) Účelem systému je zejména postihovat recidivu páčání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. (...) Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu ale dává řidiči kdykoli před tím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit.“*

Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek zařazený v systému bodového hodnocení, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Po dosažení počtu 12 bodů řidič pozbývá řidičské oprávnění a následně je povinen odevzdat řidičský průkaz (§ 123c zákona o silničním provozu).

Podle ust. § 123f odst. 1 až 3 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Zásadní pro posouzení dané věci je otázka rozsahu přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle ust. § 123f zákona o silničním provozu. Rozsah řízení o námitkách vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, tak, že: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlášen za nezákonné a zrušen je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“*

V řízení o námitkách tak správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tak správní orgán pouze ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010 - 59). Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. Je však nutno vždy se zabývat námitkami majícími relevanci k záznamu bodů. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 - 87: „*Řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážít námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.*“ To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo dokonce nicotnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105, podle něhož „*(r)ozhodnutí o přestupku, jebož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.*“

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy nutno rozlišovat mezi řízením o jednotlivých přestupcích podle zákona o přestupcích a řízením o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. V řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ust. § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení (srv. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 17).

V daném případě byly tyto podmínky beze zbytku splněny a správní orgán tedy nepochybil, pokud provedl předmětný zápis bodů. Na tom nic nemění ani to, že na předmětných blocích (AL/2009 4692693 a NA/2007 16716575) nebylo uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, jak namítal stěžovatel. K těmto námitkám odkazuje Nejvyšší správní soud

pokračování

na ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, ve kterém jsou upraveny náležitosti bloků. V tomto ustanovení se uvádí, že „Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“ Na pokutovém bloku tedy musí být vyznačeno, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Zákon explicitně nevyžaduje, aby na pokutovém bloku bylo uvedeno jméno, příjmení či funkce pověřené osoby, která pokutu uložila, ani podpis této osoby. Lze proto souhlasit s krajským soudem, že neuvedení těchto údajů nemohlo bez dalšího způsobit nezákonnost bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru. Ostatně ke stejnému závěru dospívá i judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, bylo vysloveno, že „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní podobný stupeň přísnosti jako u směnky, což znamená, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011-40). Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je totiž zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, www.nssoud.cz). Naopak na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby.“ Stejně tak lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, podle kterého na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že absence uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby nemá zpravidla vliv na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru. Tak je tomu i v dané věci. Podle názoru zdejšího soudu proto předmětné bloky mohly sloužit jako podklad pro záznam bodů. Na tom nic nemění ani uvedení nečitelného podpisu. Na kopii pokutového bloku č. AL/2009 4692693 je uvedeno jméno, příjmení, datum narození a bydliště stěžovatele jako pachatele přestupku, jakož i číslo jeho dokladu totožnosti. V kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání je uvedeno porušení ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. a popis skutku (rychlost 50/63/60 km/h), podpis policisty a stěžovatele. Na kopii pokutového bloku č. NA/2007 1671575 je uvedeno jméno, příjmení, datum narození a bydliště stěžovatele včetně čísla jeho dokladu totožnosti. V kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání je uvedeno porušení ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. a popis skutku (nepřipoután bezpečnostním pásem), podpis policisty a stěžovatele. Data uvedená na blocích AL/2009 4692693 a NA/2007 1671575 se shodují s daty uvedenými v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení (v případě prvního bloku se jedná o oznámení ze dne 14. 6. 2010, č. j. KRPU-57888/PŘ-2010-040806 a v případě druhého o oznámení ze dne 11. 1. 2010, č. j. KRPU-2225/PŘ-2010-040807). Navíc je nutno zmínit i to, že v předmětných oznámeních je uvedeno i jméno a příjmení policisty, které je možno navíc identifikovat i podle série, resp. čísel uvedených na bloku. Pokud stěžovatel v replice poukazoval na blok ze dne 19. 4. 2009 A 2629895, tento obsahuje informaci o příjmení oprávněné osoby, resp. o jejím služebním čísle, přičemž těmto údajům odpovídá i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 20. 4. 2009, č. j. KRPU-330-3864/DI-2009-040807-MT. I tento obsahuje povinné údaje ve smyslu ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích.

Je třeba doplnit, že pokud měl stěžovatel jakékoli pochybnosti během projednání přestupků na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. Do svého případného odklizení (srov. § 123e odst. 2 zákona o silničním provozu) jsou řádně vyplněné pokutové bloky v právní moci a svědčí jim presumpce správnosti a zůstávají rozhodným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů ve smyslu § 123a a násl. zákona o silničním provozu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65 vyslovil, že v zákoně o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení. Je to spolehlivé zjištění přestupku, nedostatečnost vyřízení domluvou a ochota obviněného z přestupku pokutu zaplatit. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (necht' si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci ve správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení stěžovatel nezpochybňuje, převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně, a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla účastníkovi řízení udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Udělením souhlasu tak stěžovatel rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti.

Stěžovatelem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 As 30/2007 - 53, a ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, přitom neřeší zcela identickou situaci, jaká byla v případě stěžovatele. Navíc judikatura Nejvyššího správního soudu se s danou problematikou explicitně zabývala. Z tohoto důvodu je irelevantní zabývat se judikaturou občanskoprávní (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 20 Cdo 116/2008, ze dne 7. 2. 2006, sp. zn. 10 Cdo 912/2005, ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 747/2008, resp. ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 749/2008), která se nevztahuje k soudnímu přezkumu rozhodnutí týkajících se záznamu bodů v evidenční kartě řidiče. Totéž platí i pro usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2190/11, na které poukázal stěžovatel v replice. Ostatně Ústavní soud v něm explicitně uvedl mimo jiné i to, že *„Pokud jde o náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, není dle názoru Ústavního soudu z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces zcela nezbytné, aby byly uvedeny veškeré údaje předtištěné na pokutovém bloku (pokud nejde současně o náležitost v zákoně výslovně uvedené), nýbrž je třeba absenci každého takového údaje proporčně poměřovat ve vztahu k účelu, který má plnit, a zabývat se otázkou, jak se chybějící údaj promítl do práv adresáta takového rozhodnutí. Zde je také třeba mít na zřeteli specifický charakter blokového řízení, jehož zahájení je fakticky v dispozici osoby obviněné ze spáchání přestupku, neboť přestupek je možno tímto způsobem projednat pouze tehdy, považuje-li jej obviněný za spolehlivě zjištěný a nebudlá-li o něm vést další řízení, v němž by byly posuzovány skutkové a právní otázky, a současně souhlasí s uloženou sankcí, což stvrzuje svým podpisem. V opačném případě může obviněný využít svého práva a trvat na projednání přestupku ve správním řízení. V nyní posuzovaném případě stěžovatel s projednáním věci v blokovém řízení souhlasil, ztotožnil se s právní kvalifikací svého jednání i s výší pokuty, která mu byla udělena, což jeho pozici ve vztahu k možnému porušení jeho ústavně zaručených práv do jisté míry oslabuje. Smyslem části pokutového bloku, v níž je předtištěn údaj "jméno, příjmení, funkce", je identifikovat osobu, která pokutu udělila. To je z hlediska ochrany práv obviněného významné především potud, že je na základě této informace možno*

pokračování

zpětně ověřit, zda se jednalo o osobu ke takovému úkonu oprávněnou, či případně řešit stížnosti obviněného vůči postupu policejního orgánu. Pro realizaci takto vymezeného účelu, tzn. pro jednoznačnou identifikaci osoby udělující pokutu, její podpis dostává, neboť již tato informace umožňuje v případě potřeby příslušnou osobu ztotožnit. (...) Ústavní soud závěrem podotýká, že nepochybně vyklad zastávaný Nejvyšším soudem v rovině "jednoduchého" práva, nýbrž toliko konstatuje, že neuvedení čitelně vyplněného jména a příjmení osoby, která pokutu udělila, nepředstavuje natolik závažnou vadu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, aby byla způsobilá konstituovat porušení ústavně zaručených práv obviněného“.

Poukazoval-li stěžovatel na absurdnost závěrů krajského soudu ve vztahu k uvedení jména, příjmení a funkce policisty, protože by si mohl blok vyplnit a podepsat sám, a přesto by se jednalo o pravomocné správní rozhodnutí, je třeba uvést, že z uvedených oznámení vyplývá, že je vyplnil policista a nikoliv stěžovatel. Nejvyššímu správnímu soudu navíc není zřejmé, jakou motivaci by stěžovatel mohl mít k vyplňování pokutových bloků. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěry krajského soudu ve vztahu k námitce nicotnosti předmětných bloků. Závěry krajského soudu mají podle Nejvyššího správního soudu oporu ve správním spisu a judikatuře (např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, a ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65). S ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav věci, je irelevantní i poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí není ani argumentace krajského úřadu v jeho rozhodnutí, že blok vyplňoval policista oblečený v uniformě. Toto tvrzení skutečně nemá oporu ve správním spisu. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s názorem krajského soudu, že tento dílčí nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá vliv na jeho zákonnost, neboť nic nemění na tom, že existují pravomocná rozhodnutí o přestupcích stěžovatele, na základě kterých byl zcela správně proveden záznam bodů v registru řidičů. I když ze správního spisu nevyplývá, že by měl správní orgán I. stupně k dispozici předmětné pokutové bloky v originálu, tyto bloky si krajský úřad vyžádal k odvolací námitce. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66), tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek a případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí proto mohou být napraveny v odvolacím řízení. Obsah správního spisu nesvědčí ani tomu, že by krajskému úřadu byl dopředu znám výsledek předmětného řízení. Na základě shora uvedeného jsou irelevantní i pokyny ministerstva financí (přístupné na <http://www.mfcr.cz/lcs/verejny-sektor/regulace/pokutove-bloky/vzory-pokutovych-bloku>). Ostatně v daném případě bloky nevypisoval zaměstnanec finanční správy, ale policista.

Podle stěžovatele jsou nesprávné také závěry krajského soudu ve vztahu k namítanému porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. K porušení tohoto ustanovení může dojít např. tehdy, pokud je správní spis doplněn o další (účastníkovi řízení neznámé) podklady, o které se následně ve svém rozhodnutí opírá správní orgán. Pokud se však účastník řízení mohl seznámit s podklady rozhodnutí (např. tím, že sám nahlížel do spisu, který poté nebyl nikterak doplňován) nejedná se o vadu mající bez dalšího nutnost zrušení správního rozhodnutí. Nezákonnost rozhodnutí může způsobit toliko situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí (podpůrně srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010,

č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90, ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 - 59 atp.). Podle úředního záznamu nahlížel zástupce stěžovatele do správního spisu dne 8. 2. 2013, tj. v době, kdy součástí spisu byly všechny podklady, o které se opírá rozhodnutí krajského úřadu. Stěžovatel se tedy tímto způsobem před vydáním napadeného správního rozhodnutí seznámil s jeho podklady a současně měl dostatek času, aby se k nim vyjádřil, když napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 25. 3. 2013. Ve smyslu výše uvedeného posoudil věc i krajský soud a v tomto ohledu mu tedy nelze nic vytknout.

Namítal-li stěžovatel, že správní spis není řádně veden (čísla listů nejsou číslována a nelze vyloučit manipulaci se spisem) je třeba uvést, že stěžovatel nepoukazuje na absenci žádné konkrétní listiny mající relevanci pro danou věc. Za této situace není dán důvod ke zrušení rozhodnutí správního orgánu. Tak by tomu mohlo být např. tehdy, pokud by se správní orgán ve svém rozhodnutí opíral o nějakou listinu, která by nebyla součástí správního spisu. Poukazoval-li stěžovatel na to, že ve správním spisu byly v době, kdy do něj nahlížel, založeny listiny vztahující se k jiné fyzické osobě (panu J.), konstatuje Nejvyšší správní soud, že v tomto řízení nebylo posuzováno jednání pana J. Předmětem přezkumu byla otázka zákonnosti provedení záznamu bodů v evidenční kartě stěžovatele a nikoliv jiné osoby. Jak z rozhodnutí krajského úřadu, tak z rozhodnutí magistrátu jednoznačně vyplývá, že bylo vydáno ve vztahu ke stěžovateli. I pokud by byla součástí správního spisu listina vztahující se k jiné fyzické osobě než ke stěžovateli, o kterou by se správní orgány při svých závěrech ve vztahu ke stěžovateli neopíraly, nezpůsobovalo by to nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by krajskému soudu nepřislušelo posuzovat, zda se správní orgán dopustil procesních pochybení zásadních či dílčích. Naopak je povinností správního soudu zabývat se otázkou, zda procesní pochybení správního orgánu bylo zásadního nebo marginálního charakteru. Stěžovatelův názor by vedl k tomu, že by krajský soud nemohl rozlišovat mezi méně a více významnými vadami, a pro jakékoliv bezvýznamné pochybení by musel správní rozhodnutí zrušit. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. může soud zrušit rozhodnutí správního orgánu pouze za podmínky podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, navíc mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. S ohledem na shora uvedené proto nelze hovořit ani o porušení imperativů vyplývajících z Ústavy či Listiny základních práv a svobod včetně stěžovatelem obecně uváděného porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

pokračování

Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč stěžovateli.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu